

BUDAI ISTVÁN

Mire megéred...

Mire megéred a hatvan évet,
rájössz: egy útvesztő az élet.

És holtodig fog gyötörni:
nem tudsz belőle kitörni.

S ha mégis valahogy kijutnál,
az sem lesz több annál,

mint mikor az elágazásnál
új és újabb keresztút vár.

Kárba vész így törekvésed:
magadtól nincs menekvésed.

Én már csak...

Én már csak ilyen vagyok,
nem fognak a téli fagyok,
nyári nap-tűz meg nem éget,
kedvelem a derűtséget.

Vígan telik minden napom,
mosolygok csak gondjaimon.
Homlokom, ha mutat redőt,
kikacagom a nehéz időt.

Kedvem meg nem töri semmi,
élni, élni, élni és nevetni.
S ha majd értem jó a halál,
az is jókedvemben talál.